

## 1. НЯКОИ МЕТОДОЛОГИЧЕСКИ ПРЕДПОСТАВКИ

Навярно още в началната история на етническото структуриране на човечеството се е появила определена необходимост от създаване на **“етнически портрет”**. Формираната и функциониращата етноинтегрираща и етнодиференцираща дилема “ние - те” (съответно “нашите - другите”) е наложила извайването на два основни вида етнически портрети. Единият от тези видове етнопортрети е продукт на креативните способности на етноса, за който той се отнася и затова носи характеристиките на **“автопортрет”**. Другият от тези видове етнопортрет е продукт на креативните способности на други етноси, но адресирани към определен етнос, поради което той носи характеристиките на **“хетеропортрет”**.

Извайването на етническите авто- и хетеропортрети е обща социологическо-етническа закономерност, в процеса на чиято реализация обаче най-често даден етнос има много по-развита представа за “другите”, отколкото за самия себе си. Нещо повече. Твърде често етническият автопортрет се формира и утвърждава под силното (разбира се, предимно неосъзнато) влияние на “другите”. Част от това, което “другите” мислят за даден етнос, част от чертите и характеристиките, които те му придават, и т. н. се възприемат като собствени виждания и убеждения, като автономно доловени и отразени в етнопортрета на този етнос.

Разбира се, особеностите на историческите взаимоотношения между различните етнически формирования в историята на човечеството - племена, племенни съюзи, народности и нации, - дават силно отражение върху изработката на етнопортрета на “другите”. В зависимост от това дали “другите” са имали трайно позитивно или негативно влияние върху собствената история етнопортретът за тях бива рисуван (понякога твърде щедро и произволно) в светли или тъмни цветове. В този смисъл етническото портретуване на “другите”, а оттам частично и на самите себе си, винаги носи вър-